

Kõhupea Kaare!

ehi
**Lõbusad lood ja fentsakad
fujud**

3-6-aastastele lastele
Dr. H. Hoffmann'i järel
eestistaud Endor Lendor

Rahupea Kaarel

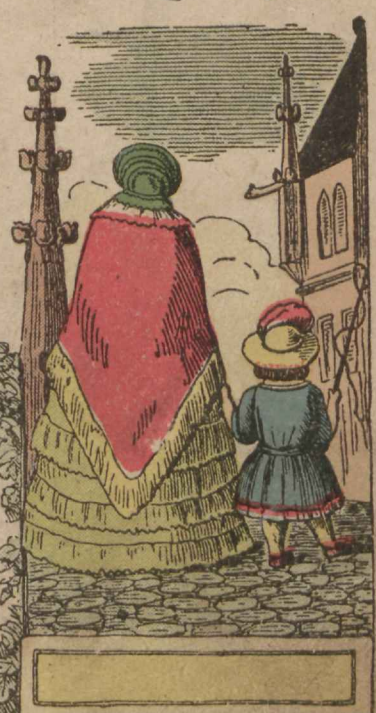
ehi

Iõbusad lood ja kentsakad tujud
3—6 aastastele lastele

Dr. H. Hoffmann'i järele eestistanud
Endor Lendor

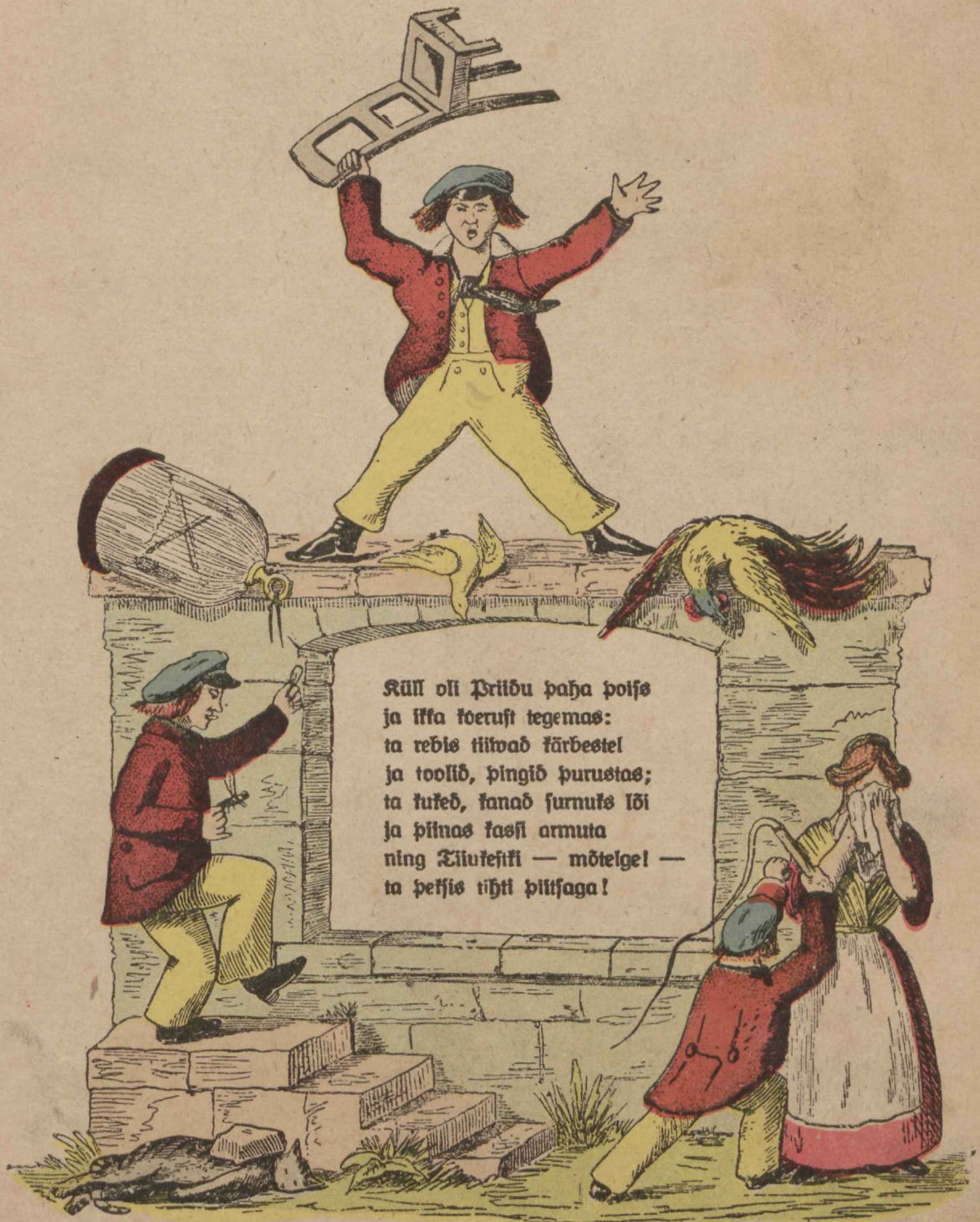
Kus on lapsed tõlksatad,
ema sõna kuuluvad,
õravad, suu ja käed ta
ikka peavad puhtana,
õõivad ilma jonnimata,
irinata, nurinata,
mängides ei kätasse,
telne teisel liiga tee;
õpivad ta ära hästi
õbit, mis õppida neil kästi:
seal toob jõululapsute
kõngituseks nendele
palju asju; peale muu
leno piibiraamatu.

Waata, Rahupea Kaarel,
silm ta seisab teie ees!
Tema pea peal pais on pädrif,
tamm seal pole täinud sees.
Külined tal kui fotoitotifad,
kääridest ei nemand tea.
Igaüks, kes näeb, see hüüab:
„Häbi! häbi! Rahupeal!”

Tigeda Priidu lugu.

Kui sivepäetval ilusal
toer wett forð loffus pumba all,
sits hiilis Priidu piitfaga
ja haffas teða taguma.
Roer wingus, ulus, isendas,
poifs tallas, trampis, piitfutas.
Kuid tolimats turja poisi pete
hea toera tegi wihasets,
ning petsjat jalast napsas ta,
et iveri taga forraga.
Nüüd Priidul filmas nuttu täis
ja ainult longates ta täis,
toer aga jooftis toju sits
ja piitfa hambus taasa tois.

Ruld Britidu toidi toodise
 ja toodi tohter temale.
 Kull jalg tal raskelt walutas
 ja rohi kibe kirtvetas.

Koer aga tema tooli peal
 ta lounalaua istub seal,
 ta toorsti ja ta toogi sdi
 ja tema marjajoogi jdi.
 Piits oli taasa toodud tal
 ja seiste hoolisa hotu all.

Elisale tulitiku-lugu.

Wälja läinud isa, ema,
Elisi üksi koju jäi.
Toast tuppa hüppas tema,
tantšis, tekkis, laulu lõi.
Kummuti peal forraga
tikutoosi märtab ta.
„Oi, kui kena mängida
tõdib küll olla sellega!”

Käpalesti istes klišid
hoiatatavad wälitefi Elisit:
„Elisi, Elisi, jäta juba,
jäta tikud rahule!
Isa tõdita neid ei luba,
muldu tuleb tulute,
põleb ise, põleb tuba!”

Kuld ei hooli Elisit fesi,
ei ta küsi kšifudest,
tõmbab tikku põlema,
jookšeb, kargab, rõõmuga,
põleiw tikki tal näpu wahel.
Uga hirm on kassil kahel.

Käpalesti istes klišid
ähtwardatavad wälitefi Elisit:
„Elisi, Elisi, jäta juba,
jäta tikud rahule!
Ema tõdita neid ei luba,
muldu tõuseb tulute,
põleb ise, põleb tuba!”

Uga häda, tulute
 kukub Liisi riidesse,
 põleb põll ja särt ja pael,
 põleb käsi, pea ja kael.

Rasvitefed laheteži
 häädaldatevad haledašt:
 „Appi, appi, kus on toesti!
 Tulge aitma, päästma last!
 Näu, näu! oih-aij-aa:
 Liisi põleb pilpana!“

Liisite ei enam hinga,
 tuleleel ta ära fõi.
 Minult tuhahunnit jäi
 ja kaks väikešt, kaunist kinga.

Rasvitefed laheteži
 nutatvad nüüd haledašt:
 „Näu, näu! oih-aij-aa:
 „kus on isa, emaga?“
 Sa neil filmist toolab toesti,
 nagu siniallikast.

Mustade poisteste lugu.

Eäts mooramees lord kõndima,
ronkpigisüsimust on ta.
Et päike paistis palavalt,
ta kandis varju upsalalt.
Seal jooksis Luidvi ninakas,
käes lipukest ta liputas,
ja teiselt poolt ju tõttas Brits,
sel oli käes tõrretõltis;
ta Willu oma kingliga
ei lastnud kaua oodata.
Kõik kolmekesi suurest suust
nad naerivad neegrit, et on must,
et must on ta kui tindilarts
ja mustem veel kui saapanarts.

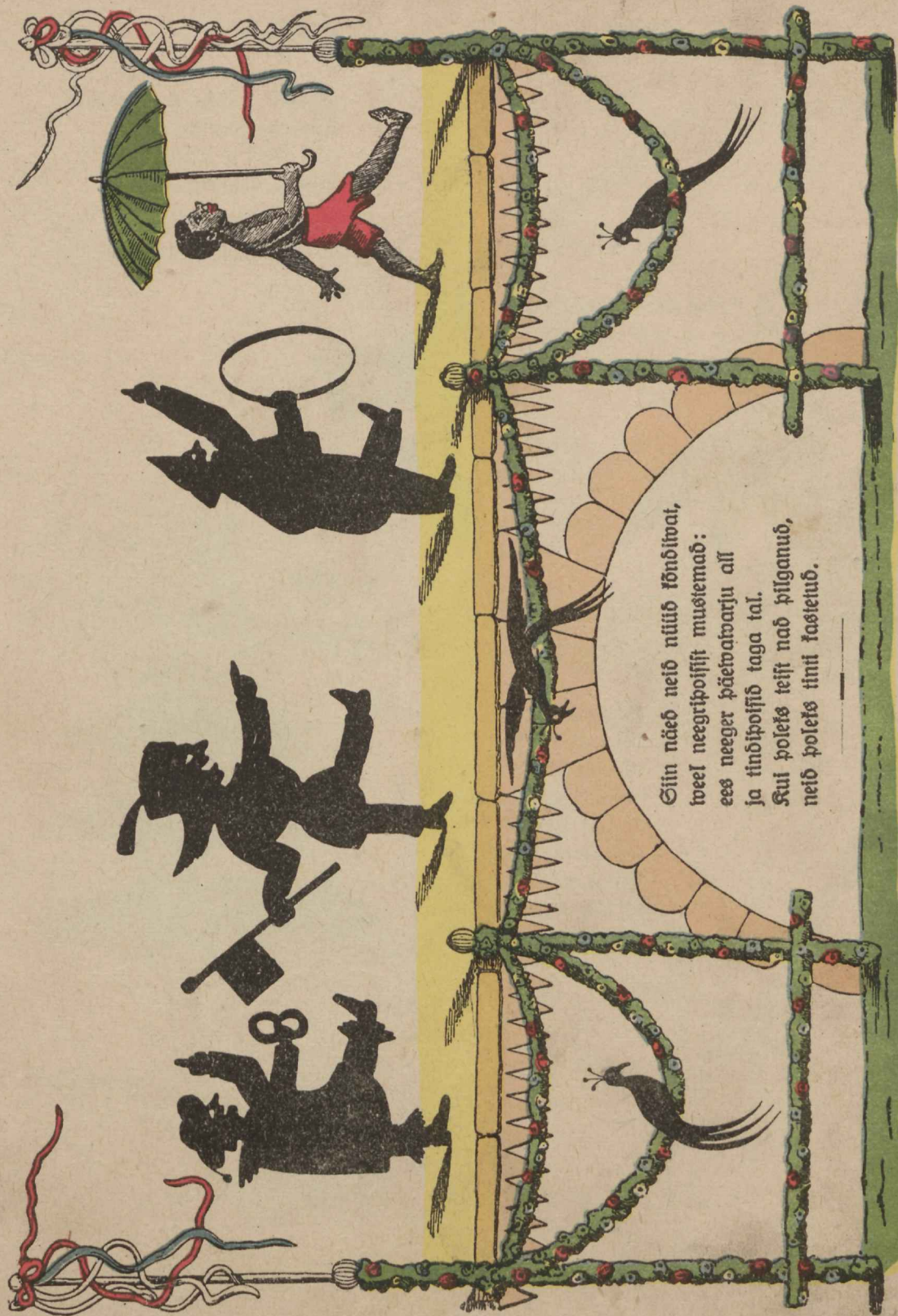

Siis tuli vana Nikolas,
tel hästi suur on tindiklaas,
see ütles: „lapsed, pidage
ja jätke neeger rahule.
Mis tema seal võidib parata,
et pole tvalge nahaga?”
Ei aga poisid hoolind sest,
vaid naersid pahast südamest,
suu siõse naersid Nikolat
ja naersid musta tõndljat.

Sile wihafets sai Nikolas
Ja poisid kinni nabistas.
Siin pildi peal ja seba näed,
kuis hoiatwad neid tema käed.

Nüüd Willsu, Eudivi ja ka Britis
ja Ipp ja sai ja tõrretois
tõik tindi sisse kasteti
ning mustalt wälja tõsteti.

Siin näeb neid niiis kõndivat,
Iveel neegrupoissit mustemad:
ees neeger päävavarju all
ja tündripoissid toga tal.
Kui poleks teist nad pilganud,
neid poleks tinnit tasterud.

Wahwa jahimehe lugu.

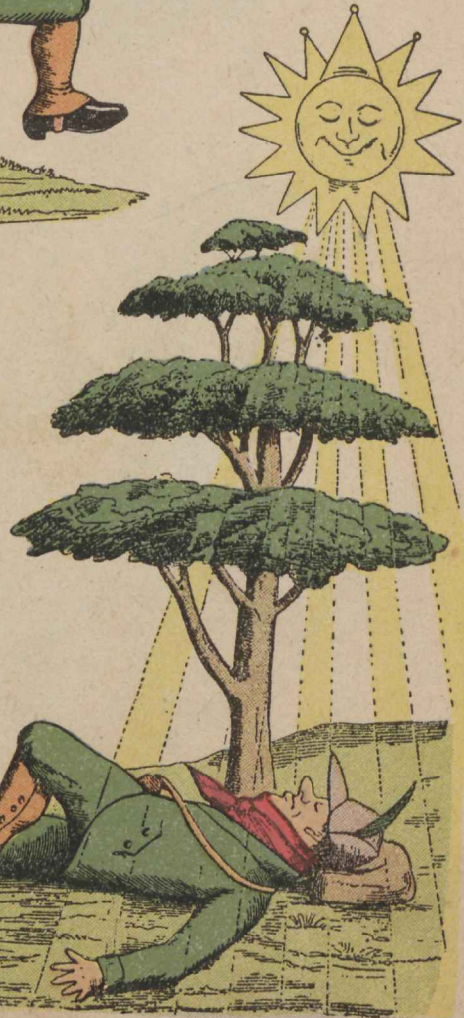
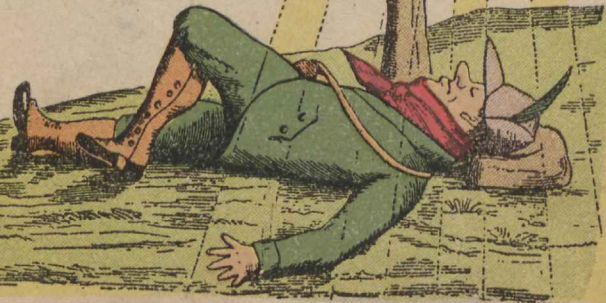
Wägeto jahimees on wäljas
roheline tuub tal seljas,
õlal püfs ja tasku töööl,
käib ta küttimeise töööl.

Pani prillid ninale,
et saaks kätte jänefe.

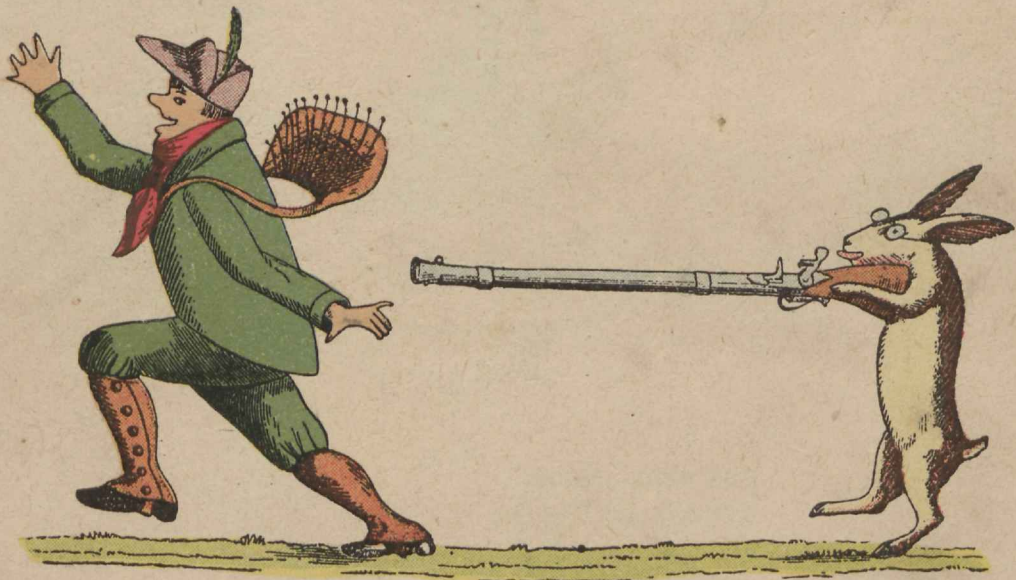
Jänes waatab pöösa feest,
naerab aga jahimeesti.

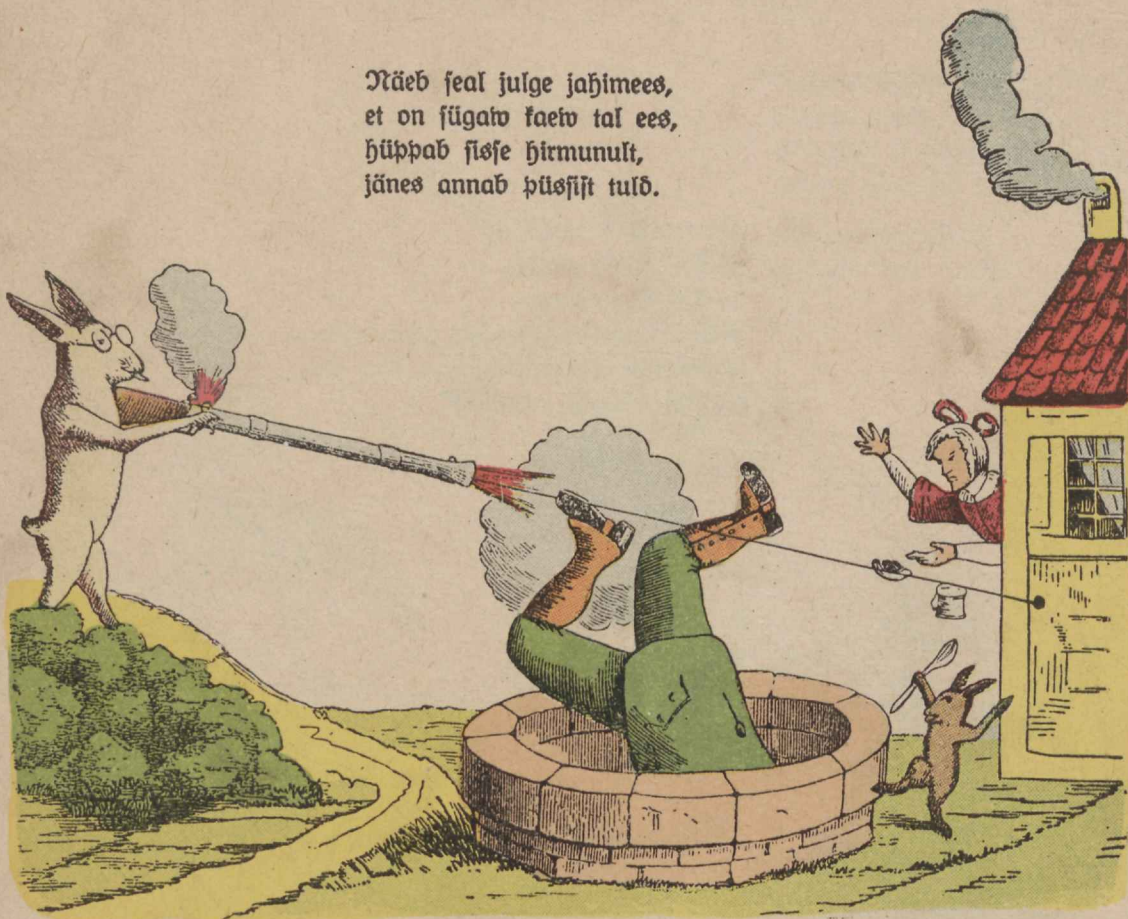
Päike paistab palatvalt,
püfs on raske rõhuma,
kütt siis leiab männi alt
warjupaiga waguša.
Ja kui kütt jäi magama,
tuli jänes salaja,
wõttis püfsi, prillid ka
ja läks warsti minema.

Pani prilliid ninale,
seadis piisfi palgele
ja sils kütli sihtima.
Kütt see jooksis hirmuga,
tõstis kifa toledat:
„Uppi kuuljad, nägijad!”

Näeb seal julge jahimees,
et on sügav kaev tal ees,
hüppab sisse hirmunult,
jänes annab pütsijst tuld.

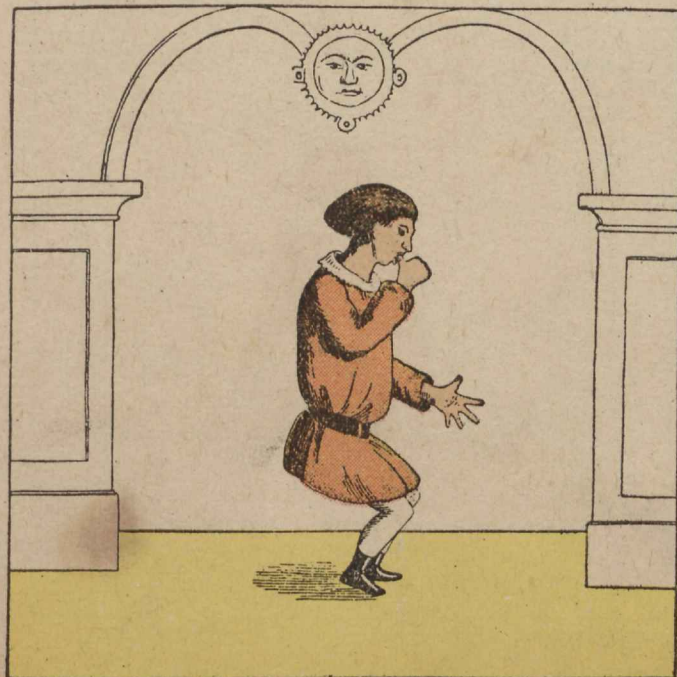
Küti naine aina all,
kohvitafs just käes tal,
pütsi kuul ta katti löi,
naine hüüdis: „Wõeh, wõeh, wõi!”

All kaevu ääres rohu sees
noor jänes istus mängides,
seal langes alla äkiste
tal kuuma kohvi mokale.
Ta karjus: „Kes mind kõrvetas?”
Sa käes tal oli lusikas.

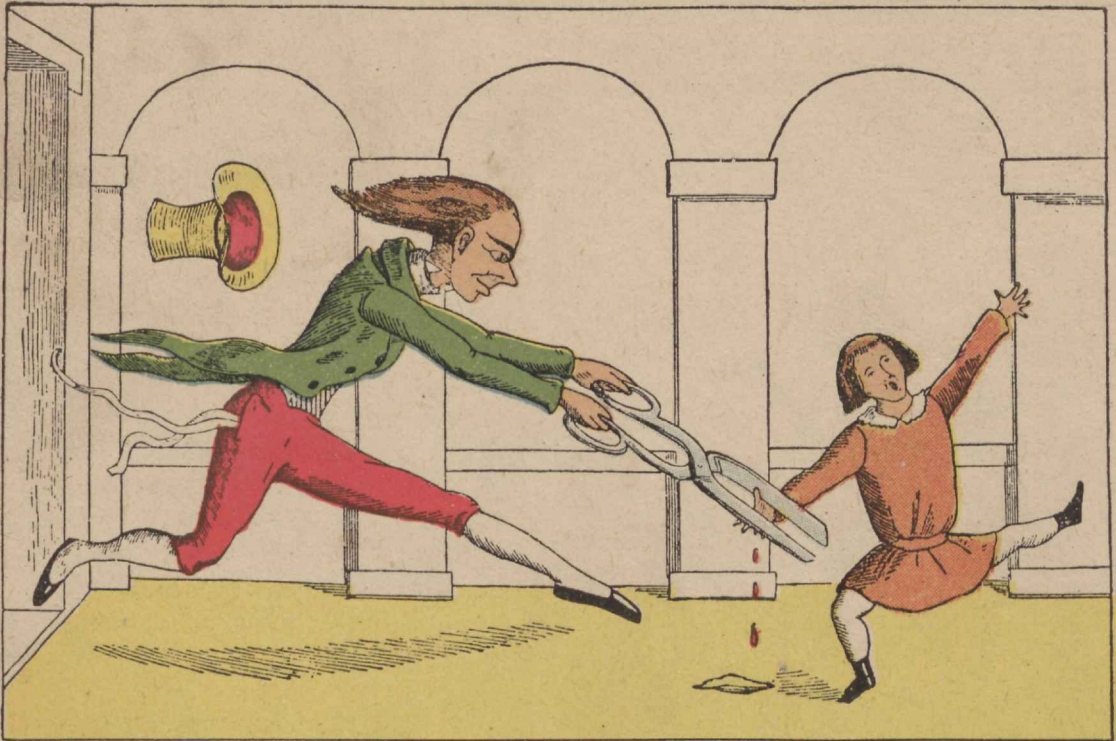

Pöidlaimeja Zuku lugu.

„Zukufene,“ ütles ema,
 „lähen moona muretsema,
 ole tobus ilusti
 žuni tulen tagasi,
 aga ära hakka sa
 jälle põialt imema,
 muidu rätsespp käärdega
 tuleb tuppa kirusega,
 lõtkab sinul põidlad, laps,
 maha nagu nips ja naps!“

Ema läks. Oh wallatus,
 Zukul juba sõmed suus!

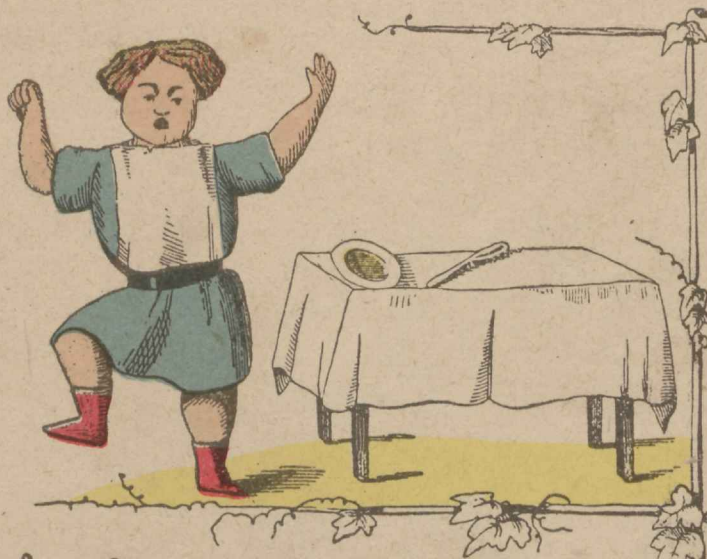

Ahtisti uks läheb lahti —
 rätspepp tulnud salamahti
 siise sammul nobedal,
 suured käärid käes tal.
 Käärid käisid klips ja klaps,
 põidlad maha nips ja naps!
 Kuidas Jutu ka ei usu,
 sest ei tule mingit tulu.

Põidlad mõlemad on läinud,
 miks nii palju suus nad käinud?
 Kuts küll Jutu võinab ka,
 ei neid tagasi ta saa!

Supi-Antsu lugu.

Ants oli terve poisike,
paks, lihav, priske, punane.
Kui täiskuu hilgast näost ta,
fõi ikka hea isuga.
Kuid tõrd ta hakkas jonnima:
„Ei taha suppi süüa ma!
Ei mina feda suppi föö,
ei feda suppi mina föö!”

Ja teisel päeval — sama tants,
eht lahjemaks küll läinud Ants,
ta hakkas siiski jonnima:
„Ei taha suppi süüa ma!
Ei mina feda suppi föö,
ei feda suppi mina föö!”

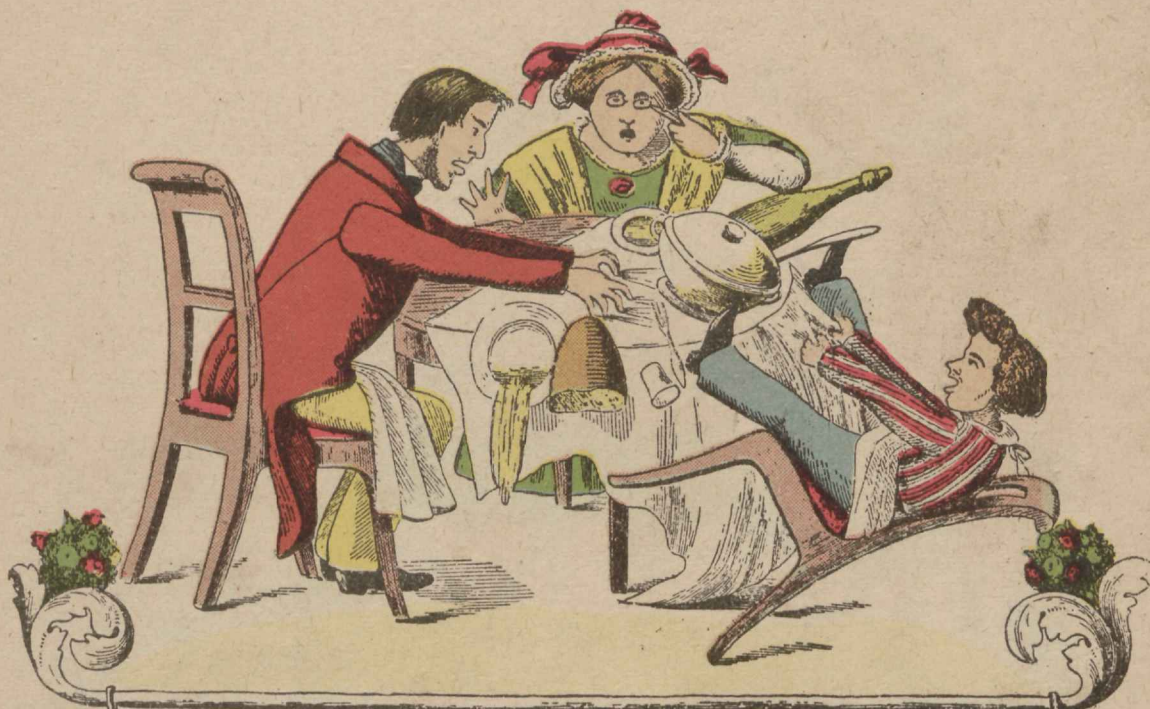
Ja nõnda päevaks kolmandaks
Ants läinud veelgi lahjemaks.
Kui aga suppi nägi ta,
siis hakkas jälle jonnima:
„Ei taha suppi süüa ma!
Ei mina feda suppi föö,
ei feda suppi mina föö!”

Ning neljas päev — on Ants kui niit,
ei taalu enam naela võlt,
siis viimaks päeval viiendal
ta magas murumätta all.

Sipleja Mifu lugu.

„Mifu, istu ometi
Iaua juures ivagusi!“
nõnda isa noomides
poja poole kõneles.
Ema istus vaikides,
Iauda üle silmitses.
Kuid ei Mifu kuule fest,
hooli isa sõnadest:
ta liigub
ja kiigub,
ta käänleb
ja väänleb,
sipleb toolil lõpmata.
„Mifu, miks mind tüütad sa!“

Armsad lapsed, waadate,
mis nüüd juhtub Mitule,
pildil seda näete:
tui nii julgelt õõfus ta,
hakkas tool tal kalbuma.
Haaras küll laudlinast sile,
tuid ei aidand! Kaasa tois
kõik, mis oli laua peal.
Sja pahafets saab seal.
Ema istus vaikides,
lauda üle filmitfes.

Saud on jäänud lagedaks,
Mittut peidab kate pats,
kahtlised, talbritud ja noad,
liha, leib ja lõuna-road —
kõik on pilli-palla käind,
supikauss on kaiti läind.
Tusafelt nüüd vanemad
seda janti vaataivad,
mis teind Miku-Sipleja,
ning nüüd jäävad söömata.

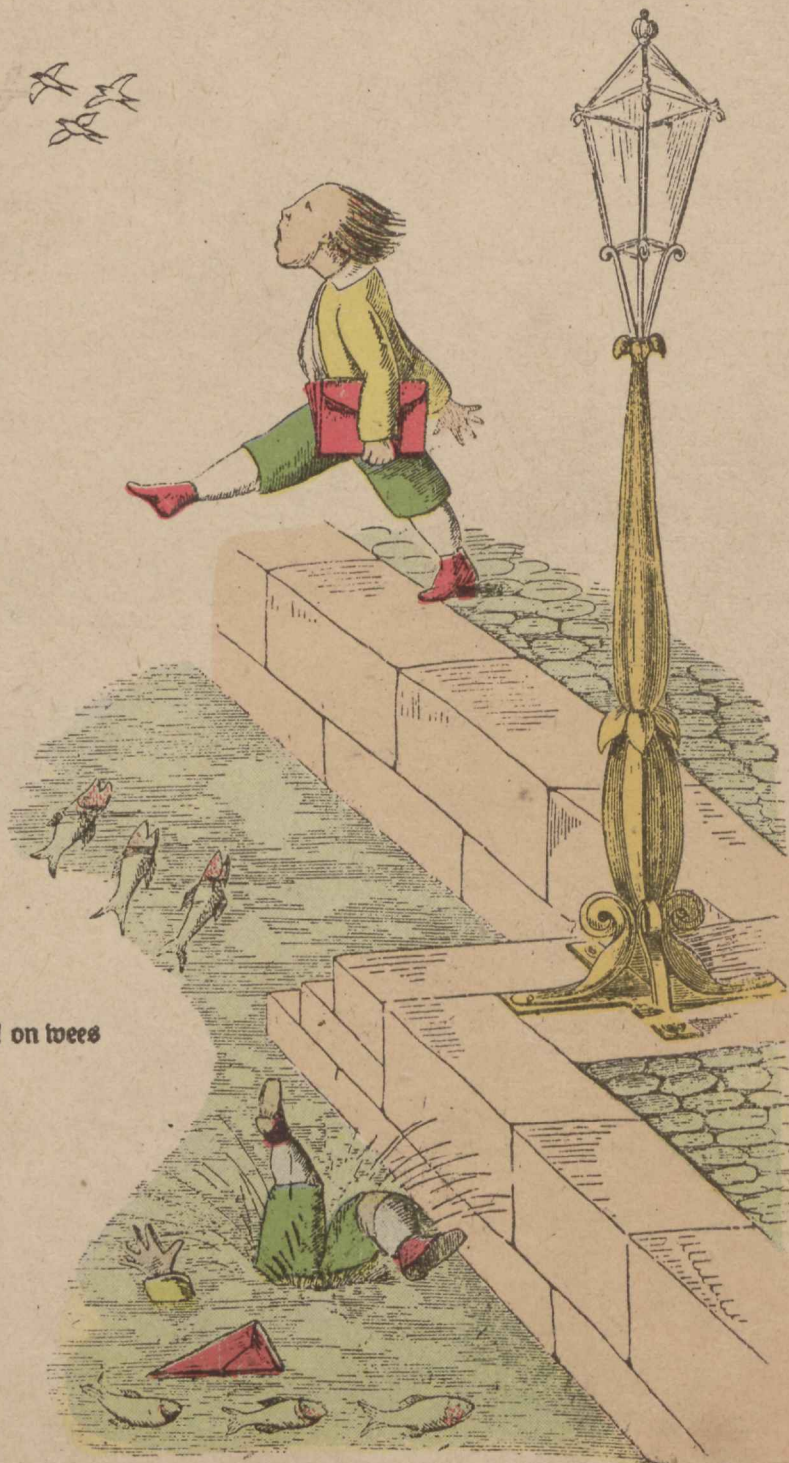
Toomas Taevavahitija lugu.

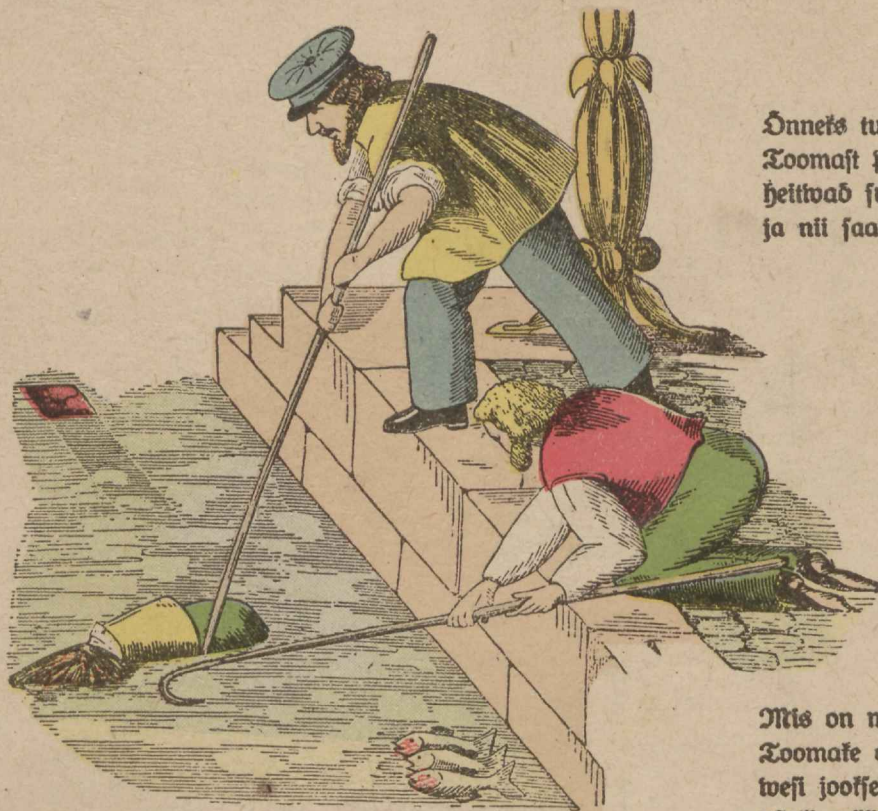
Kooli poole tõndides
Toomas aina silmitses
pääsutefti üleval,
piltvi kõrgel taetva all,
kuid ei märgand iganes,
mis tal oli jalge ees.
Selleft sai fits nime ta:
„Toomas Taevavahitija“.

Koer fealt jookseb üle tee,
Toomas vahitib taetvasse.
Reegi ei
hüüta: „Hei!
Toomas, efs fa koera näe?“
Ei ta näe!
Plauhtil maas on mõlemad,
taetva poole kodarad.

Poiss käib kalda ligikal,
koolipaun on taenia all,
vahib jälle taevasse,
pääsufeste järele,
kuid ei märka kalda äärt,
istab aga vahivalt fäärt.
Sõetvees kolm kalafest
iväga imestavad sest.

Weel üks samm ja plauht! on tees
koolipaun ja väike mees.
Kalafesed hirmuga
põgenetavad minema.

Onnets tulevad tats meest
 Loomast päästma lainte feest,
 heitvad suured konksud tvette
 ja nii saavad poisil kätte.

Mis on mängu tagajärg?
 Loomate on läbimärg,
 tvefi jookseb forinal
 põskil mööda alla tal,
 jookseb juustest, riidist, kätest,
 jookseb nagu suurest lättest.

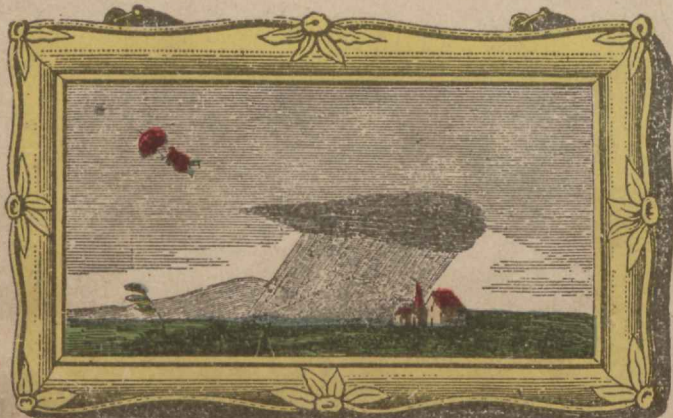
Kalad tulnud tagasi
 talda ligi jällegi,
 tõstivad peatest üles tveest,
 naertvad kõigest südamest:
 Naia teeb neil Looma saun, —
 taugel ujub foolipaun.

Lendatva Mardi lugu.

Siis kui õues maru möllab,
 vihma pilvest maha kallab,
 jäägu toju ilusti
 poissid-piiskad ivagusi.
 Aga Martil põffus pões:
 „Müüd just huvitatu on õues!“
 Uue vihmavarjuga
 läts ta ilma katsuma.

Õudefelt huugab tormisuu,
 (nagu tõrs — nii paindub puu)
 vihmavarju haarab ta
 kinni nagu purjeka,
 rebib Martise üles
 sõitma tuule-ema süles;
 pilve vastu pörfab pea,
 kübar lendab, kus? Ei tea!

Poiss ja toari mõlemad
 pilvest pilve lendavad,
 kübar lendab kaugel ees,
 kõrgel sinitaeva sees.
 Kuhu tuul nad tolimaks kcanud,
 pole teegi teada saanud.

Tallinna Eesti Kirjastus-Uhifuse noorsoo- ja lasteraamatud.

Dusch, Wilhelm: Wallatused ja riutad. Tõlkinud Endor Tendor.	
Haatva, Anna: Greeka muinasangelased	200
— Rooma muinasangelased	250
Fedin, Sven: Vokaalfõidud I	60
Hindre, K. A.: Jaunart Sauram	75
— Jaunart Saurami jõngermannid	65
— Jõngermannide laulid	60
Kaila, Aino: Wäikes. Anni elulugu	75
Kuumägi: Mat. ja Morits, lstr.	60
Kuusil, J.: Luuivalge luigeke, lstr.	35
Kuusil, L.: Hand Kuterpalli naljakas reisilugu	40
— Nupukad haned	20
— Laste tembud	20
Laste Rõõm: I aastakäit 1922, lõttes	250
II 1923, " " " " " " " " " " " "	à nr. 15
Lattil, Jaan: Minu todu	130
Liito-Beto, Arnold: Wigurivänt, lstr. 1 to.	25
— Nägemised I	60
Oras, H.: 1001 õõ, Hommikumaa muinasjut	175
Pinkofovski: Korea muinasjutud, lstr.	75
— Tori ja Lutebi, lstr.	25
— Korea wana tvested, lstr.	25
Sõõt, R. E.: Lapsepõlwe Kungla (lood ja lallitused lastele)	130
Legner, E.: Frichjof, Standinaatwia kaletõp.	75
Lopelius, G.: Kolm muinaeluttu	50
"Wifertaar": laste ajakiri I c. 1922 aastakäit	300
" " " " " " " " " " " "	I " " " " " " " " " " " "
" " " " " " " " " " " "	lõttes 375
" " " " " " " " " " " "	II " 1923 " " " " " "
" " " " " " " " " " " "	à nr. 25
Kõnupen Raarel ehitõõbusad lood ja kentsakad kujud 3—6-aastastele lastele. Dr. Hoffmana'i järele eestistanud Endor Tendor.	